

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Motuk

w sprawie **D. O.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 października 2023 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V KO 38/23,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 29 września 2022 r., sygn. akt II AKa 12/22,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 15 lipca 2021 r., sygn. akt IV K 239/20

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V KO 38/23, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego D. O. o wznowienie

postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2022 r., sygn. akt II AKa 12/22, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2021 r., sygn. akt IV K 239/20, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł skazany. Nie sformułował jednak żadnych zarzutów, a jedynie szeroko przedstawił okoliczności związane z przypisanym mu przestępstwem wyłudzenia kredytu, kwestionując swój udział w jego popełnieniu. Skarżący podtrzymał argumenty zawarte we wniosku o wznowienie postępowania, a w konkluzji wniósł o przyznanie adwokata i jak najszybsze, pozytywne rozstrzygnięcie sprawy bowiem – jak wskazał – „żyje w ogromnym stresie, co odbija się na jego zdrowiu, również psychicznym (...)”. Autor zażalenia wskazał ponadto na to, że nie rozumie dlaczego „w piśmie które otrzymałem jest napisane, że mój wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący, jak wskazano wyżej, nie sformułował żadnych zarzutów w środku odwoławczym, a jedynie powtórzył argumentację uprzednio zgłaszaną we wniosku o wznowienie postępowania mającą wskazywać na jego niewinność. Nie wskazał też na żadne uchybienia proceduralne tak po stronie sądów powszechnych rozpoznających sprawę karną, jak i Sądu Najwyższego rozpoznającego sprawę z wniosku o wznowienie postępowania, a jedynie wyraził niezadowolenie z rozstrzygnięcia. Takie postąpienie, z oczywistych względów, nie mogło być skuteczne.

Nie ma racji skarżący uznając, że Sąd Najwyższy podejmując decyzję o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania postąpił niewłaściwie, a precyzyjniej nie poddał go wstępnej kontroli. Twierdzeniu temu przeczą pisemne motywy zaskarżonego postanowienia, z których wynika, że skazany w złożonym przez siebie wniosku nie przywołał jakichkolwiek okoliczności, które w świetle art. 540 § 1-3 k.p.k., art. 540a § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k. czy art. 542 § 3 k.p.k. uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Za takie nie sposób było uznać subiektywnego przekonania skazanego o swojej niewinności,

nie wytrzymującego konfrontacji z prawidłowo zebrany i oceniony materiał dowodowy w sprawie karnej (sygn. akt IV K 239/20) czy nieprecyzyjnych zarzutów co do przebiegu postępowania karnego i prawidłowości rozstrzygnięć. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, nie może stanowić podstawy wniosku argumentacja dotycząca okoliczności związanych z merytorycznym rozpoznaniem sprawy karnej kwestionująca udział skazanego w popełnieniu przestępstwa, bowiem jako taka jest niedopuszczalna w postępowaniu wznowieniowym i wskazuje wprost na oczywistą bezzasadność wniosku. Postępowanie to bowiem nie ma na celu ponownego rozpoznania sprawy oraz jej kontroli pod względem trafności i zasadności wydanego orzeczenia. Dlatego podobnie ocenić należało argumentację skarżącego co do prawidłowości przebiegu postępowania i prawidłowości wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2021 r., sygn. akt IV K 239/20 (k. 559-562 t. III), który przecież był przedmiotem kontroli w postępowaniu odwoławczym, zainicjowanym przez prokuratora i obrońcę współoskarżonego (skazanego) W. Z.. Sąd Apelacyjny w Gdańsku jedynie w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym czynów zmienił (uzupełnił) zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji, zaś w pozostałej części utrzymał go w mocy wyrokiem z dnia 29 września 2022 r., sygn. akt II AKa 12/22 (k. 616-617 t. IV).

W tych realiach procesowych treść przepisu art. 545 § 3 k.p.k. obligowała Sąd Najwyższy do odmowy przyjęcia wniosku, o czym zasadnie orzeczono zaskarżonym postanowieniem. Konsekwencją powyższego był brak podstaw do rozważenia przez Sąd Najwyższy zasadności wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu zawartego w zażaleniu skazanego na postanowienie w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

AG

[ms]

